

ІНСТИТУТ ПЕДАГОГІЧНОЇ УКРАЇНІСТИКИ ЯК СИСТЕМОТВІРНИЙ КОМПОНЕНТ НАЦІОНАЛЬНОГО ДОСЛІДНИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

А. М. Бойко

Обґрунтовано доцільність створення Інституту педагогічної україністики як структурного складника інноваційного дослідницького університету. Розроблено методолого-теоретичні засади Інституту на основі творчості видатних педагогів-полтавців, розкрито його зміст та інноваційно-пошукову діяльність, у центрі якої музейно-педагогічний комплекс із 24-х кімнат-музеїв, визначено наукові центри і науково-практичні лабораторії Інституту.

Ключові слова: Україна, педагогічна україністика, інститут, народ, молодь, патріотизм, національна самосвідомість.

Бойко А. М. Інститут педагогической україністики как системообразующий компонент национального исследовательского университета

Обоснована целесообразность создания Института педагогической україністики как структурной составляющей инновационного исследовательского университета. Разработаны методолого-теоретические основы Института на базе творчества выдающихся педагогов-полтавчан, раскрыты его содержание и инновационно-поисковая деятельность, в центре которой музейно-педагогический комплекс, состоящий из 24-х комнат-музеев, определены научные центры и научно-практические лаборатории Института.

Ключевые слова: Украина, педагогическая україністика, институт, народ, молодежь, патриотизм, национальное самосознание.

Boiko A. M. Institute of Studies in Ukrainian Pedagogy as Constituent Component of National Research University

This paper describes the reasonability of the foundation of the institute of studies in Ukrainian pedagogy as a constituent component of innovative research university, its innovative and research work. Methodological and theoretical principles of the Institute are worked on the basis of the work of outstanding pedagogues of Poltava region. This paper describes the constitution of the Institute in the core of which there are 24 one-room museums, scientific centres, and research and practices laboratories.

Keywords: Ukraine, studies in Ukrainian pedagogy, institute, nation, youth, patriotism, national identity.

*Світе тихий, краю милий,
Моя Україно...*

Т. Шевченко

У Законі України «Про вищу освіту» наголошено: «Національному вищому навчальному закладу, що забезпечує проривний розвиток держави в певних галузях знань за моделлю поєднання освіти, науки та інновацій, сприяє її інтеграції у світовий освітньо-науковий простір, має визнані наукові здобутки, може надаватися статус дослідницького університету» (Ст. 30).

На досягнення цього статусу в умовах автономізації освітнього простору університету в газеті «Освіта» (17–24 верес-

ня 2014 р.) надруковано «Концепцію та положення науково-дослідного інституту педагогічної україністики», автором яких є професор кафедри загальної педагогіки та андрагогіки Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка А. М. Бойко.

Унаслідок демократичних перетворень, здійснення в нашій країні Революції гідності в освіті України чітко простежуються дві прогресивні домінувальні тенденції: з одного боку, відродження й розвиток національної самосві-

домості на основі досягнень україністики, а з іншого – реальні процеси інтеграції до європейського освітнього співтовариства й полікультурної освіти. Названі тенденції на сучасному етапі становлення педагогічної думки об'єднує зінційований нами Інститут педагогічної україністики, в основі діяльності якого – збереження національного і європеїзація українського народознавства. «Людство йде до єдності через національну індивідуалізацію», – слушно зауважував свого часу М. Бердяєв [1, с. 172]. «Зостатися без почуття до свого рідного, до своєї мови, культури – це означало б зостатися з пустою душею», – цей духовний посил Олеся Гончара нині набуває виняткової актуальності [5, с. 146].

Педагогічна україністика – це сукупність складників національної культури (мова, література, традиції, національна наука й етнопедагогіка, краєзнавство, пісні, релігія, ремесла тощо), що забезпечують на основі освіти, виховання й науки збереження національної сутності українського народу, найвищих вартостей у його культурі, «людського в людині, природного в природі» [4, с. 34]. Педагогічна україністика – потужний засіб, покликаний виховувати й давати знання про свій народ і причетність до нього кожній молодій людині і формувати патріотичні почуття любові та відданості єдиній незалежній Україні.

Гостра потреба в цьому виявляється у наш особливо складний для миролюбного й високодуховного українського народу час. На основі громадянської позиції нас, українців, нашої єдності й неподільності, шани до всіх народів світу зможемо здобути повагу світу, піднести могутність України, увійти на засадах рівноправності до світової спільноти. Тільки за цих умов «... забудеться срамотня Давня година, І оживе добра слава, Слава України ...» (Тарас Шевченко).

Інститут педагогічної україністики засновано в складі Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Його директор – М. І. Степаненко, доктор філологічних наук, професор, академік АН вищої освіти України, керівник і організатор проекту, заступник директора – А. М. Бойко, доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент НАПН України, автор ідеї і концепції Інституту.

Координатори проекту: М. В. Гриньова, доктор педагогічних наук, професор, декан природничого факультету; О. Ю. Ільченко, доктор педагогічних наук, доцент кафедри загальної педагогіки та андрагогіки; Н. Д. Карапузова, кандидат педагогічних наук, професор, декан психолого-педагогічного факультету;

В. М. Мокляк, доцент кафедри загальної педагогіки та андрагогіки; Н. О. Павленко, кандидат педагогічних наук, доцент, проректор із виховної роботи; Н. М. Пусепліна, доцент кафедри загальної педагогіки та андрагогіки; Л. А. Семеновська, доктор педагогічних наук, професор кафедри загальної педагогіки та андрагогіки; В. П. Титаренко, доктор педагогічних наук, професор, декан факультету технологій і дизайну.

Поряд із прагненням членства у Європі, у країні зростає необхідність подальшого розвитку національної традиційної культури, збереження національної сутності українського народу, передусім шляхом використання в науці, навчанні та вихованні можливостей педагогічної україністики.

Із цією метою на основі синергетичного підходу обґрунтовано такі напрями діяльності Інституту педагогічної україністики:

- Дослідження творчості видатних педагогічних постатей, науковою і практичною діяльністю яких творилося освітньо-виховне середовище полтавського краю (Г. Ващенко, А. Макаренко, В. Сухомлинський та багато інших).
- Народні ремесла, декоративно-ужиткове мистецтво (кераміка, гончарство, вишивка, писанкарство, художнє різьблення по дереву).
- Педагогічне краєзнавство Полтавщини (видатні вчені; педагоги; просвітники; громадські діячі та їхня творчість).
- Виховна художньо-естетична спрямованість регіону (народна пісня, хореографія).
- Феномен мови полтавського регіону: джерела і сучасний стан.
- Виховна літературно-краєзнавча база Полтавщини.
- Історико-педагогічне краєзнавство регіону.
- Релігійно-духовний виховний потенціал краю (релігійна традиція, вірування, фольклор).
- Організаційно-етнографічний напрям.
- Дослідно-експериментальна наукова та проектна діяльність. Узагальнення і впровадження у практику результатів дослідження.
- Вивчення й узагальнення передового педагогічного досвіду виховання та навчання на традиціях краю.
- Упровадження результатів науково-дослідної роботи у практику.
- Педагогічне традицієзнавство краю (традиції, свята, звичаї, обряди, ритуали).
- Видавнича діяльність інституту.

Щодо першого напрямку пропонуються основні форми і види діяльності, які насамперед становлять методолого-тео-

ретичне підґрунтя Інституту і розкриваються у творчості десятиох відомих у світі українських педагогів-полтавців (Г. Г. Ващенко, В. М. Верховинець, М. В. Гоголь, М. П. Драгоманов, І. П. Котляревський, А. С. Макаренко, М. В. Остроградський, Г. С. Сковорода, В. О. Сухомлинський, П. Д. Юркевич). Усі вони або народилися на Полтавщині, або своєю діяльністю навіки пов'язані із цим регіоном. Їхня творчість свідчить про незрівнянне багатство талантів рідного краю, виховує почуття любові до вітчизни й України, гордості за свою землю, український народ.

Сучасні глобалізаційні процеси, творення світової освітньої мережі вмотивовують підвищення якості науково-освітньої діяльності університету, інтеграції національних традицій та інноватики.

Методолого-теоретичне підґрунтя Інституту педагогічної україністики, його феноменологічний контекст

Форми і види діяльності в системі Інституту: контекстні, дослідницькі уроки, проблемні та бінарні лекції, біографічно-персоніфіковані розповіді, творчі діалоги, диспути з проблем педагогічної україністики.

*Любіть Україну,
всім серцем любіть!..*

В. Сосюра

«...» – провідна ідея творчості Г. С. Сковороди.

Тема 1.

Г. С. Сковорода – особлення першого розуму нашого. Видатний український філософ, педагог, письменник, просвітитель, духовний діяч XVIII ст. (1722 – 1794). Вважав освіту і виховання «шляхом до справжнього людського щастя». «Пізнай у собі людину»

пізнанні основ педагогіки, великий патріот

Тема 2.

І. П. Котляревський – педагог, зачинатель нової української літератури й нової української літературної мови, українського театру, найвизначніший культурно-освітній діяч свого часу (1769–1838). І. П. Котляревський – новатор у

Україні, одним із перших довів право України на «імення, мову, віру, вид», потребу виховання молоді на національних ідеях і традиціях. Значення автора безсмертної «Енеїди» полягає в тому, що він створив український педагогічний простір, у основі якого – глибинне вивчення життя народу, його загальнопедагогічного досвіду.

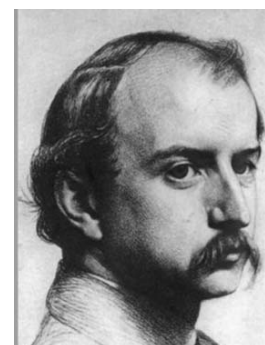
Тема 3.

М. В. Остроградський – геніальний український учений-математик, педагог і громадський діяч XIX ст. (1801–1862). Член Американської (1834), Римської (1853), Паризької (1856) та ін. академій наук. Збагатив національну школу надбаннями європейської педагогічної думки. Європа сприймала його теоретичні праці, раціональну критику, захоплювалася неперевершеним викладанням математики та рисової геометрії.

Тема 4.

М. В. Гоголь – письменник, педагог (1809–1852). Співець найкращих рис українського народу, його характеризує глибоке знання природи рідного краю, фольклору і традицій Полтавщини. М. В. Гоголь – вдумливий викладач історії. На основі узагальнень своєї педагогічної діяльності зробив багато цінних висновків щодо методики викладання історії. Головна ідея творчості – любов до України, захопленість героїчною минувиною.

Тема 5.

П. Д. Юркевич – український філософ і педагог (1826 – 1874). В основі його вчення – погляд на «серце» як «справжню людину в людині», центр духовного життя. «Розум – вершина, а серце – коріння духовності» – провідна ідея філософії

П. Д. Юркевича. «Філософія серця» – квінтесенція його творчості. «Всяке виховання є самовиховання», – стверджував П. Д. Юркевич, возвеличуючи людину.

Тема 6.

М. П. Драгоманов – видатний український учений, педагог, історик, літературознавець, публіцист, громадський діяч (1841– 1895). Педагогічні погляди тісно пов'язані з його ідеологічними й науковими підходами.

Основну педагогічну мету вбачав у вихованні людини з гуманістичним світоглядом, високим рівнем патріотизму, національної свідомості, причетністю до світової культури, універсальних культурних цінностей. Полікультурність – ключовий принцип педагогічної позиції М. П. Драгоманова.

Тема 7.

В. М. Верховинець – видатний педагог, викладач, музикознавець, етнограф, хореограф, диригент і композитор (1880 – 1938). Палкий патріот, закоханий в українську пісню. За спогадами учнів, «музика була його стихією і покликанням... Він працював натхненно, до самозабуття. Захопленість педагога передавалася присутнім – аудиторія жила одним життям, одними думками, підкорена одному творчому пориву». Основна ідея В. М. Верховинця – національне виховання молоді засобами музичного мистецтва.

Тема 8.

Г. Г. Ващенко – основоположник української національної педагогіки (1878 – 1967). Він є глибоким знавцем психічних якостей українців. «... Виховання волі і характеру під високим гаслом: Служба Богові й Батьківщині» – виховний

ідеал української молоді, за Г. Г. Ващенком. Працював професором, завідувачем кафедри педагогіки і педології Полтавського Інституту народної освіти, створив аспірантуру, йому належить значна роль у становленні і популяризації педагогічної системи А. С. Макаренка.

Тема 9.

А. С. Макаренко – класик педагогічної науки, талановитий письменник (1888– 1939), перший випускник Полтавського учительського інституту. Його виховна система увійшла у золотий фонд світової педагогіки. Основне педагогічне

кредо А. С. Макаренка – поєднання вимогливості й поваги до особистості. Оцінка педагогічної діяльності А. С. Макаренка у вітчизняній і світовій педагогічній думці не є однозначною.

Тема 10.

В. О. Сухомлинський – видатний педагог, письменник (1918– 1970). Навчався в Полтавському педагогічному інституті. У світовій педагогічній науці займає визначне місце як педагог-гуманіст, вихователь, філософ у педагогіці, мислитель, дитячий

письменник. Твори В. О. Сухомлинського перекладено російською, англійською, німецькою, французькою, японською, китайською й багатьма іншими мовами світу. Основним у своєму житті педагог вважав «любов до дітей». Підтвердженням цього є сорок одна монографія. Особливо популярною є праця «Серце віддаю дітям».

На конкурсних засадах для викладачів, учителів регіону і студентів пропонується тематика фундаментальних і прикладних інноваційних досліджень, на основі моніторингу їх виконання визначаються призиви місця, переможці нагороджуються спеціальними преміями (відповідно до прийнятого Положення).

Тематика досліджень:

- Високий патріотизм «Небесної сотні» в ім'я свободи і незалежності України, піднесення гідності рідного народу.
- Гуманістично-патріотична діяльність молоді в умовах АТО.
- Повага до рідної минувшини – риса, яка відрізняє освіченість від варварства.
- Єдність національних традицій та освітніх інновацій у діяльності Інституту педагогічної україністики.
- Людство виживе тільки тоді, коли

житиме в злагоді.

- Кожна людина повинна виховувати в собі людину.
- Ідеали – як зорі: їх не досягти, але за ними можна звіряти свій шлях.
- Порівняльний аналіз творчості Г. Г. Ващенко, А. С. Макаренка, В. О. Сухомлинського в сучасних умовах і освітній перспективі.
- Мюнхенський період життя і творчості Г. Г. Ващенко.
- Зарубіжні студії про творчість А. С. Макаренка.
- М. П. Драгоманов про інтернаціоналізацію освіти і полікультурне виховання.

Полтавщина дала світові значно більше порівняно з іншими регіонами України видатних педагогів, діячів науки і культури, талановитих митців-виконавців, життя і творчість яких є для нас прикладом, вартим дослідження і використання в інноваційній практичній діяльності.

Музейний комплекс університету – ретроспективне відтворення виховання, освіти і науки рідного краю, що слугує їх інноваційному розвитку в сучасних умовах, є одним із напрямів змісту діяльності Інституту педагогічної україністики

Ми єдині й Україна у нас одна!
О. Коноваленко

Музейний комплекс – це могутній засіб формування вчителя; потенціал цього засобу повністю не зrealізовано. Музейний комплекс Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка нараховує 24 кімнати-музеї та музейні аудиторії, що відтворюють його славу історію. Експонати комплексу, зібрані впродовж багатьох десятиріч колективом викладачів і студентів, використовуються для виховання особистості майбутнього педагога, формування інтересу до науково-пошукової роботи, поглиблення знань за фахом, розкривають розвиток педагогічної освіти, внесок видатних діячів науки і культури, імена яких тісно пов'язані з Полтавщиною та університетом, забезпечують формування національної свідомості, виховання духовно-моральної культури, сприяють пізнавальній, науковій і професійній активності майбутніх учителів. Музейний комплекс університету виконує виховну, освітню, науково-пошукову, дослідницьку, ознайомлювальну та середовищну функції (макро- і мікросередовища).

Метою виховної діяльності є забезпечення функції творення особистості май-

бутнього педагога, здійснення патріотичного, морально-духовного, естетичного, екологічного виховання, формування національної свідомості, прагнення до інноваційної творчості, розвиток індивідуальних здібностей майбутніх учителів, забезпечення умов їх реалізації.

Одним із провідних завдань діяльності музеїв у складі ВНЗ є створення музейно-педагогічного середовища на основі суб'єкт-суб'єктної взаємодії у процесі співробітництва та співтворчості професорсько-викладацького і студентського колективів.

Освітньо-ознайомлювальна функція музейно-педагогічної діяльності передбачає інформування про тематику музейних експозицій, наявні фондові матеріали, можливості використання потенціалу музею (музейної кімнати, аудиторії) у професійній навчально-виховній і науковій роботі.

Реалізація цієї функції сприяє засвоєнню актуальних знань з історії становлення й розвитку національної освіти краю, теоретичних ідей відомих педагогів, досвіду їх практичного впровадження, допомагає на цій основі формуванню творчого професійно-педагогічного мислення й інноваційної діяльності вчителя.

Науково-дослідницька функція передбачає організацію науково-пошукової діяльності студентів, зокрема роботу різновікових творчих груп у фондах музеїв, підготовку науково-практичних заходів у музеї публікацій і виступів на студентських семінарах, конференціях, інших зібраннях, розроблення тематичних наукових матеріалів, що стосуються життя і творчої діяльності видатних педагогічних постатей, яким присвячено музеї.

У зв'язку із цим активізується значення музейно-педагогічної діяльності як засобу виховання патріота і формування конкурентоздатного фахівця, віднайдення й поширення нового історико-педагогічного досвіду та самотутньої культурної спадщини українського народу.

У контексті науково-дослідницького напряму функціонування музейного комплексу проводиться проектно-експозиційна робота (опрацювання музейних фондів, вивчення експозиції), метою якої є формування наукового світогляду майбутніх учителів, узагальнення кращого педагогічного досвіду краю, цілеспрямована підготовка до застосування набутих знань, умінь, навичок та інших компетентностей у майбутній практичній діяльності.

У системі Інституту педагогічної

україністики відповідно до навчальної, виховної і наукової логіки розроблено й подано послідовні етапи формування особистості майбутнього вчителя на основі музейно-педагогічної діяльності.

I. Курс. Пропедевтичний, ознайомлювально-професійний етап

1. Кімната-музей А. С. Макаренка (проф. М. В. Гриньова, проф. А. В. Ткаченко).

2. Кімната-музей В. О. Сухомлинського (проф. А. М. Бойко, доц. Т. М. Тищенко).

3. Кімната-музей І. А. Зязюна (проф. М. В. Гриньова).

II. Курс. Герменевтичний, пізнавально-патріотичний етап

1. Кімната-музей Г. Г. Ващенко (проф. А. М. Бойко, доц. Н. М. Пусепліна).

2. Музей народних промислів (проф. В. П. Титаренко).

3. Кімната-музей «М. В. Гоголь і Україна» (проф. О. М. Ніколенко).

4. Музей просто неба українського квітництва і садівництва (А. С. Дзюбаненко).

III. Курс. Науково-пошуковий, квазіпрофесійний етап

1. Кімната-музей М. В. Остроградського (ст. викладач М. П. Красницький).

2. Кімната-музей піонера космонавтики Ю. В. Кондратюка (проф. О. П. Руденко).

3. Кімната-музей В. Г. Короленка (проф. О. М. Ніколенко).

4. Кімната-музей І. П. Котляревського (доц. В. А. Мелешко).

IV. Курс. Освітньо-естетичний, людиноцентризований етап

1. Кімната-музей В. М. Верховинця та українського народного хору «Калина» (доц. Н. Ю. Дем'янюк).

2. Музей Раїси Кириченко (доц. Г. О. Кудряшов).

3. Кімната-музей П. Т. Лиманського (ст. викладач С. М. Жмайло).

V. Курс. Контексто-компетентнісний, профільно-креативний етап

1. Кімната-музей історії психолого-педагогічного факультету (доц. О. О. Вашак).

2. Музей історії історичного факультету (проф. П. А. Кравченко).

3. Музей еволюційної зоології.

4. Музей палеозоології хребетних тварин.

5. Музей-лабораторія загальної і регіональної геології імені В. І. Вернадського.

6. Навчальний тераріум природничого факультету.

7. Музей історичного краєзнавства (проф. Л. Л. Бабенко).

8. Музей-кімната етнографії України (доц. Л. І. Шаповал).

9. Постійна виставка «Український рушник» (доц. В. А. Мелешко).

10. Кімната-музей декоративно-ужиткової творчості (ас. Ю. А. Срібна).

11. Кімната-музей декоративно-ужиткового мистецтва (доц. О. М. Кушніренко).

Кожен із визначених етапів має свої мету, зміст, форми і види діяльності, які забезпечують органи самоврядування та куратори академічних студентських груп, до всіх видів музично-педагогічної діяльності запрошуються і залучаються вчителі Полтавщини.

Координатори організації і функціонування музейно-педагогічного комплексу в системі Інституту педагогічної україністики

А. М. Бойко, професор; Л. Л. Бабенко, професор; О. О. Вашак, доцент; М. В. Гриньова, професор; Н. Ю. Дем'янюк, доцент; А. С. Дзюбаненко, доцент; С. М. Жмайло, старший викладач; П. А. Кравченко, професор; М. П. Красницький, старший викладач; Г. О. Кудряшов, доцент; О. М. Кушніренко, доцент; В. А. Мелешко, доцент; О. М. Ніколенко, професор; Н. О. Павленко, проректор із виховної роботи; І. Г. Павлова, доцент; Н. М. Пусепліна, доцент; О. П. Руденко, професор; Ю. А. Срібна, асистент; В. П. Титаренко, професор; А. В. Ткаченко, професор; Т. М. Тищенко, доцент; Л. І. Шаповал, доцент.

У діяльності Інституту педагогічної україністики повністю реалізується виховний, освітній і науковий потенціал музейного комплексу. Науково-пізнавальний та професійно-виховний напрям його діяльності охоплюють усіх студентів, набувають покурсового керованого процесу.

Дослідницький університет створюється за критеріями, на основі яких йому надається цей статус. Це насамперед визнані наукові школи, центри, лабораторії. Надання вищому навчальному закладу статусу дослідницького здійснюється за поданням Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти відповідно до критеріїв, установлених Кабінетом Міністрів України.

Спрямовують науково-природничу, практичну, навчальну, наукову і виховну діяльність в Інституті україністики науково-природничі центри.

Науково-природничі центри Інституту педагогічної україністики

*...вся країна повита красою,
Зеленіє, вмивається дрібною рососою...*
Т. Шевченко

I. Природа – наш рідний дім (Л. Д. Орлова, доктор біологічних наук, професор).

Природа рідного краю в гербаріях і

колекціях. (Л. М. Гомля, кандидат біологічних наук, доцент).

II. Садівництво і квіти Полтавщини (Т. В. Дерев'янка, кандидат біологічних наук, доцент).

III. Здоров'язбережувальний потенціал Полтавщини (О. І. Цебржинський, доктор біологічних наук, професор).

VI. Лікарські рослини Полтавщини – (А. С. Дзюбаненко, доцент).

Центри функціонують здебільшого на основі ботанічного саду природничого факультету. До участі у їх роботі запрошуються всі студенти, керівники шкіл і педагоги регіону.

У контексті інноваційної діяльності науково-педагогічних центрів Інституту педагогічної україністики організуються і проводяться наукові, навчальні та ознайомлювальні екскурсії з метою наукового пізнання, виховання патріотизму і збереження унікальної різноманітної природи Полтавщини.

Координатори проекту: М. В. Гриньова, декан природничого факультету, доктор педагогічних наук, професор; Л. Д. Орлова, доктор біологічних наук, професор; Л. М. Гомля, кандидат біологічних наук, доцент; А. С. Дзюбаненко – завідувач навчальної лабораторії природничого факультету; Т. В. Дерев'янка, кандидат біологічних наук, доцент; О. І. Цебржинський, доктор біологічних наук, професор.

Згідно з Положенням про Інститут педагогічної україністики створюються науково-практичні лабораторії

Народ мій є! Народ мій завжди буде!
В. Симоненко

На цьому етапі розвитку Інституту започатковано три науково-практичні лабораторії: лабораторія народної художньої вишивки – Н. В. Вакуленко, заслужений майстер художньої вишивки; лабораторія національного писанкарства – Л. О. Гриценко, кандидат педагогічних наук, доцент; лабораторія народної кулінарії – українські страви – Ю. А. Срібна, викладач кафедри теорії і методики технологічної освіти.

У системі діяльності лабораторій проводяться майстер-класи, творчі психолого-педагогічні тренінги, узагальнюється й поширюється інноваційний досвід традицій і ремесел рідного краю.

Наприкінці навчального року учасники проекту презентують креативні особистісні результати праці, організуються творчі семінари, вечори, тематичні виставки, презентації, відзначаються переможці.

Координатори проекту: В. П. Титаренко, доктор педагогічних наук, професор; Н. В. Вакуленко, заслужений майстер художньої вишивки; Л. О. Гриценко, кандидат педагогічних наук, доцент; Ю. А. Срібна, викладач кафедри теорії і методики технологічної освіти.

Нами обґрунтовано інноваційний феномен – Інститут педагогічної україністики – як системотвірний компонент дослідницького університету. Критерії, за якими надається статус дослідницького університету, потребують напруженої злагодженої творчої роботи не лише колективу викладачів і студентів університету, а й усіх освітян Полтавщини. Створений Інститут україністики спонукає нас до розв'язання складних питань комерціалізації наукових результатів, створення міжнародних проектів, участі у міжнародних реферованих виданнях тощо. Реалізація вирізнених напрямів потребує базового фінансування за окремою бюджетною програмою.

Насамкінець зазначимо, що видатний мислитель і політичний діяч М. С. Грушевський обґрунтував концепцію вселюдського значення українських національних надбань. За його висновком, національна творчість і надбання українського народу «не має суперників серед народів Європи» [3]. Інститут педагогічної україністики промовисто потверджує цю істину.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бердяев Н. Судьба России: опыты по психологии войны и национальности / Н. Бердяев. – М. : Мысль, 1990. – 205 с.
2. Бойко А. Н. Теория и методика формирования воспитывающих отношений в общеобразовательной школе / А. Н. Бойко. – К. : Вища шк., 1991 – 264 с.
3. Грушевський М. Історія України-Руси : в 11 т., 12 кн. – К. : Наук. думка, 1991. – Т. 1. – 736 с.
4. Стельмахович М. Г. Джерела вічні і невичерпні / М. Г. Стельмахович // Початкова школа. – 1995. – № 12. – С. 34.
5. Степаненко М. І. Публіцистична спадщина Олеса Гончара (мовні, навколомовні й інші проблеми) / М. І. Степаненко. – Полтава : АСМІ, – 2008. – 396 с.

Цитувати: Бойко А. М. Інститут педагогічної україністики як системотвірний компонент національного дослідницького університету / А. М. Бойко // Постметодика. – 2015. – № 3. – С. 5–11.

© А. М. Бойко, 2015. Стаття надійшла в редакцію 10.12.2015. ■